

Arrest

nr. 79 903 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit South Malobdia te Munshiganj District in Bangladesh. U woonde daar met uw familie en uw vrouw. In 2007 of 2008 verhuisde u naar Dhaka. U trok naar Dhaka om in de voedingswinkel van uw schoonbroer te gaan werken. Uw zus en haar man woonden in Karful te Dhaka Cantonment. In die wijk woonden ook heel wat christenen. U was op dat moment een moslim. Eén van de klanten in de voedingswinkel was een priester. Wanneer de priester langs kwam hadden jullie lange gesprekken over geloof. U had al een tijd twijfels over uw geloof omdat u vond dat islam en geweld overal ter wereld hand in hand samen gingen. Na een tijd begon u meer en meer geïnteresseerd te geraken in het christendom. U ging af en toe naar de kerk en u had een bijbel in het Bangla. Op 5 mei 2010 besloot u dat u gedoopt zou worden. U ging naar de kerk van de

priester waarmee u altijd sprak en u liet zich dopen. Niemand van uw familie was op de hoogte van uw bekering. Op 1 juni 2010 trok u op vakantie naar Cox Bazar. In die periode kwam de priester enkele keren naar het huis van uw zus en uw schoonbroer om u te zoeken. Zo kwam uw zus en uw schoonbroer te weten dat u zich bekeerd had. Uw zus en uw schoonbroer wisten dat de rest van de familie niet blij zou zijn met uw bekering en daarom besloten ze om dit nieuws aan heel de familie te melden in de hoop te kunnen bemiddelen tussen u en uw familie. Toen u terug kwam uit vakantie op 9 juni 2010 nam uw schoonbroer u mee naar uw familie in South Malobdia. U dacht dat er een feest was omdat er zoveel volk op u stond te wachten, maar al snel bleek dat uw familie op de hoogte was van uw bekering. U werd in elkaar geslagen en u verloor het bewustzijn. Uw schoonbroer bracht u op 10 juni 2010 naar het ziekenhuis. In de tussentijd werd uw vrouw lastig gevallen door burens, die het nieuws van uw bekering te horen hadden gekregen. Uw vrouw stond onder zware psychologische druk. Op 15 juni 2010 werd het haar teveel en pleegde ze zelfmoord. Ze sprong van een gebouw naar beneden. Daarop diende de familie van uw vrouw een klacht in tegen u wegens moord op uw vrouw. Het was uw bekering die ervoor gezorgd had dat uw vrouw zelfmoord had gepleegd. Toen u dat te weten kwam verliet u meteen het ziekenhuis en trok u naar de priester om raad te vragen. De priester zei dat het beter zou zijn indien u zich naar een katholiek land zou begeven. Daar zou u zich rustig verder kunnen ontwikkelen als christene. U trok meteen daarna naar Chittagong en u dook onder in een huis van de reisagent. Op 8 december 2010 trok u samen met nog enkele personen de grens met India over. Maar onderweg ontstonden er enkele problemen waardoor u na zes dagen vanuit India al terug moest keren naar Bangladesh. Vier dagen later werd u in Chittagong op een speedboat gezet. Met die speedboat werd u naar een groot schip gebracht. Na vijftien dagen werd u met een speedboat naar een tweede groot schip gebracht. Op 26 januari 2011 kwam u aan in België. U moest de haven met een brommer verlaten. Daar ontmoette u een tweede reisagent. U ging iets eten met hem en daarna werd u naar Brussel gebracht. Op 27 januari 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vrouw, een medisch attest, een verklaring over uw bekering bij de overheid en een brief van de priester.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Bangladesh diende te verlaten omwille van uw bekering naar het christendom en omwille van de valse moordzaak die daaruit voortvloeide.

Ten eerste, weet u het CGVS niet te overtuigen dat u effectief bekeerd bent tot het christendom. U hebt weinig tot geen kennis over het christendom. Wanneer u met een open vraag gevraagd wordt om over het christendom te vertellen verklaart u dat u zich nooit hebt kunnen verdiepen in het christendom en dat u door uw gebrekkige talenkennis nog niet de kans hebt gehad om u in België te verdiepen in uw geloof (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Wanneer u erop gewezen wordt dat u zich al bekeerde in Bangladesh na vele gesprekken met de priester en dat u een bijbel in het Bangla hebt antwoordt u dat u de verhalen in de bijbel wel gelezen hebt, maar dat u daar niet kan over vertellen op een georganiseerde manier. Meteen daarna wijkt u af en begint u te vertellen over uw werk en integratiecursus in België. Omdat u verklaart dat u moeite hebt om georganiseerd te vertellen over uw geloof krijgt u enkele concrete vragen. U weet niet waarom Pasen gevierd wordt en u twijfelt of Kerstmis over de geboorte of het overlijden van Jezus gaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U weet ook niet hoeveel apostels Jezus had. Gezien geloof meer is dan enkel feitenkennis wordt u daarna gevraagd om een verhaal te vertellen uit de bijbel dat iets met u gedaan heeft of dat u een moraal inzicht bijbracht waarin u zichzelf kan vinden. Hierop antwoordt u dat u de verhalen niet vanbuiten kent en wijkt u af door enkele zeer algemene zaken te stellen zoals het bestaan van een hemel na de dood (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is merkwaardig dat u zo weinig kennis hebt over het christendom. U was een moslim in een moslimsamenleving die besloot om christene te worden. Dit is een beslissing die normaal gezien op enige overtuiging en motivering gebaseerd is. Het feit dat u zo weinig kennis hebt over het christendom wijst erop dat u weinig interesse toont in het geloof en trekt bijgevolg uw geloof en uw bekering in twijfel.

Deze desinteresse komt ook tot uiting wanneer u gevraagd wordt sinds wanneer u zich interesseerde voor het christendom. U antwoordt hierop dat u tegen het geweld was in de moslimwereld (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Een afkeer hebben voor uw eigen geloof is nog geen reden om u te bekeren tot een ander geloof. U kan enkel negatieve punten over de islam opsommen maar niets concreet inhoudelijks over het christendom. Later wordt daar opnieuw op in gegaan en opnieuw kan u

enkel het geweld in de moslimwereld geven als reden waarom het christendom u aantrekt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is geen reden om u te bekeren tot het christendom, u kan u in dat geval even goed distantiëren van de islam of atheïstisch worden. Om toch de motieven van uw bekering te achterhalen wordt daarna de vraag gesteld hoe u uw geloof als christene ervaart of beleeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Hierop kan u enkel antwoorden dat u de taal hier nog niet goed spreekt en dat u daarom nog niets geleerd hebt. Dit argument houdt weinig steek gezien u al christene was in Bangladesh, gezien u voor uw vertrek al overtuigd was van het christendom en gezien u ondertussen de tijd hebt gehad om u verder te verdiepen in uw geloof.

U weet ook weinig over het bekeringsritueel zelf. U stelt zelf dat u niet weet hoe iemand christene wordt (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl u wel christene geworden bent volgens uw relaas. Wanneer u meer specifiek naar het doopritueel gevraagd wordt kan u enkel zeggen dat u zich moest knielen en dat uw hoofd nat gemaakt werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Verder stelt u meermaals dat u het ritueel niet begreep en dat u niet juist weet hoe een doopsel eraan toe gaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U weet niet exact of u officieel gedoopt bent of niet, u kan enkel zeggen dat u bepaalde stappen moest doorlopen, dat u een boek moest tekenen en dat u een bijbel en een paternoster kreeg. Wanneer u gevraagd wordt of er aan de bekering geen voorbereiding vooraf ging antwoordt u dat u naar klassen moest gaan en dat u moest leren over Jezus (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Maar meteen daarna verklaart u dat u dit nooit kon doen omdat u door de problemen die daarop volgde geen tijd meer had. Dit is merkwaardig gezien daaruit kan worden afgeleid dat u gedoopt werd vooraleer u de voorbereiding van het doopsel of de bekering doorlopen had. De optelsom van al deze elementen maakt uw verklaringen over uw geloof in het christendom en uw bekering naar het christendom ongeloofwaardig.

U legt twee documenten neer om het tegendeel te bewijzen: een brief van de priester (groene map, punt 6) en een attest van de overheid waarin u verklaart dat u christene bent (groene map, punt 5). Voor beide documenten moet er eerst en vooral op gewezen worden dat het gemakkelijk is om in Bangladesh aan vervalste documenten te geraken (blauwe map, punt 1). Het voorleggen van documenten moet daarom steeds gepaard gaan met het afleggen van geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. De brief van de priester heeft een gesolliciteerd karakter. Het is merkwaardig dat u nog op dezelfde dag dat u zich liet dopen naar de Bengaalse autoriteiten stapte om een attest te laten opstellen waarin verklaard wordt dat u zich bekeerd hebt. Ten eerste, is dit attest opgesteld op basis van uw eigen verklaringen. Ten tweede, is het bevreemdend dat u naar de autoriteiten stapte om uw bekering officieel te maken, gezien u er alles aan deed om uw bekering geheim te houden en gezien u verklaart dat bekeerde moslims problemen kunnen ondervinden in Bangladesh (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit versterkt het vermoeden dat dit document vals is.

Ten tweede, is het ongeloofwaardig dat u verdacht wordt van de moord op uw vrouw nadat zij zelfmoord pleegde en dat daar een rechtszaak uit verder kwam. Eerst en vooral is het, gezien de ongeloofwaardigheid van uw bekering, niet geloofwaardig dat uw vrouw zelfmoord pleegde omwille van uw bekering. Wat er ook van zij, u legt wel een document neer waaruit blijkt dat uw vrouw zelfmoord pleegde (groene map, punt 3). In dit document staat duidelijk beschreven dat uw vrouw van een gebouw sprong en dat zij ten gevolge van die sprong overleed. Dit voorval gebeurde op 15 juni 2010. Volgens uw verklaring lag u op dat moment in het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U legt hiervan medische documenten neer (groene map, punt 4). Het staat met andere woorden zwart op wit genoteerd op een officiële overlijdensakte dat uw vrouw zelfmoord pleegde en u hebt een officieel bewijs dat u op het tijdstip van de dood van uw vrouw in het hospitaal lag. Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat u ervan beschuldigd zou worden uw vrouw te hebben vermoord. Indien u ervan beschuldigd zou worden kan u documenten voorleggen die uw onschuld staven. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt blijft u erbij dat men u wel kan beschuldigen omdat uw vrouw zelfmoord pleegde omwille van uw bekering (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit argument houdt geen steek en het CGVS hecht bovendien, zoals hierboven aangetoond, geen geloof aan uw bekering.

U verklaart dat er uit deze klacht een valse rechtzaak tegen u is ontstaan. U hebt weinig tot geen kennis over die rechtzaak: u weet niets over de echte inhoud van de klacht (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), u weet niet welke magistraat verantwoordelijk is in de zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 10), u bevestigt dat u verder niets afweet over de rechtzaak en over de meest recente ontwikkelingen in de rechtzaak en u weet zelfs niet of er op dit moment al een uitspraak is in de zaak. U toont weinig interesse in de rechtzaak en u legt geen enkel document voor in verband met de zaak. Het is nochtans gemakkelijk om aan juridische documenten te geraken in Bangladesh via derden of via een advocaat (blauwe map, punt 2). U zegt dat u geen advocaat kon vinden in Bangladesh omdat het teveel geld kost

(zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is merkwaardig gezien u eerder stelde dat u via hulp van vrienden wel 10.000 euro kon verzamelen om naar België te komen. Het is bovendien merkwaardig dat iemand die vals verdacht wordt van moord, nadat hij Bangladesh eindelijk verlaten heeft, zomaar na zes dagen het risico neemt om terug te keren naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). De optelsom van deze elementen maakt uw verklaring dat u ervan verdacht wordt uw vrouw te hebben vermoord ongeloofwaardig.

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh: u kan niet hard maken dat u zich effectief bekeerde tot het christendom en het is ongeloofwaardig dat u in Bangladesh verdacht wordt van de moord op uw vrouw. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 van de Internationaal Verdrag betreffende de status van de Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, *juncto* de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker verwijst naar het oordeel van de bestreden beslissing en stelt dat de bestreden beslissing de voormelde bepalingen schendt en de beslissing moet hervormd worden.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de vaststelling van de verwerende partij dat er in zijn hoofdte geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker verwijst naar rechtsleer dienaangaande en het handboek van het UNHCR. Vervolgens verwijst verzoeker naar verschillende onderdelen van de bestreden beslissing.

Aangaande het motief dat er wordt vastgesteld dat verzoeker niet weet te overtuigen dat hij effectief bekeerd is tot het Christendom en de verwijzing naar kennis over het Christendom in het algemeen en zijn kennis over de bijbel en de Christelijke rituelen in het bijzonder, argumenteert verzoeker dat hij veel contacten had met de priester dichtbij zijn winkel en dat deze persoon en vrienden van hem eveneens Christenen zijn. Hij licht toe dat hij regelmatig met hen sprak over het Christendom. Hij stelt dat hij geen lessen heeft gehad en dat hij zijn kennis haalt uit de vele gesprekken die hij heeft gevoerd met hen en dat het dus evident is dat hij niet alle details kent. Hij benadrukt dat hij snel is moeten vluchten, maar dat hij heel snel bijleert met dank aan the English Convent te Brugge waar hij ondertussen klant aan huis is.

Wat betreft het motief van de verwerende partij dat hij geen geldige reden opgeeft voor zijn bekering naar het Christendom terwijl zijn argumentatie over het geweld in het Christendom niet correct zou zijn (vermoedelijk bedoelt verzoeker geweld in de Islam), stelt hij dat hij zich niet louter voor het geweld in de Islam heeft bekeerd tot het Christendom maar wel door het geheel van de regels en gewoontes die het hem ondraaglijk maakten. De levensstijl in het Christendom is voor verzoeker veel aangenamer.

Verder beklemtoont verzoeker dat hij de basis kent van het bekeringsritueel en dat hij werd gedoopt voordat hij de uitgebreide lessen kon nemen. Hij beklemtoont dat het wel de bedoeling was om zich later meer in het Christendom te verdiepen en dat hij niet veel meer ter plaatse heeft kunnen leren omdat hij moest vluchten.

Verder merkt verzoeker op dat het evident is dat de brief van de priester van verzoeker werd opgesteld op vraag van hem en dat dit dus per definitie een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker voert aan dat het te kort door de bocht is indien men dit document om die reden naast zich neerlegt.

Verder stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de stelling van de verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat zijn echtgenote omwille van zijn bekering zelfmoord heeft gepleegd. Verzoeker wijst verder op het feit dat als hij niet vervolgd zou worden voor de zelfmoord hij alleszins vervolgd zal worden wegens zijn bekering tot het Christendom.

Hij benadrukt dat het zich bekeren naar het Christendom een ernstig vergrijp is waarvoor men zelfs door de familie met de dood wordt gestraft. Het is volgens verzoeker dan ook begrijpelijk dat de echtgenote van verzoeker niet met deze schande kon leven en zich van het leven heeft beroofd. De directe aanleiding is dus het bekeringsritueel zelf en hij wordt dan ook aanzien als de veroorzaker van de zelfmoord van de echtgenote. Hij stelt verder dat hij niet wordt vervolgd wegens zelfmoord maar wel wegens zijn bekering naar het Christendom en meent dat een advocaat omtrent dergelijk religieus vergrijp niets kan veranderen. Verzoeker stelt dat hij gevlucht was naar India samen met een gids, maar dat het daar fout liep met de contactpersonen. Hij zou daarop kortstondig teruggekeerd zijn om een nieuwe vluchtroute uit te stippelen. Hij stelt tot slot dat hij in die periode ondergedoken leefde en ernstig heeft te lijden.

Verzoeker concludeert dan ook dat de bestreden beslissing op onterechte wijze geen rekening houdt met de door verzoeker opgeworpen vrees voor vervolging.

2.2. Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij effectief bekeerd is tot het christendom en er ook helemaal geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat hij valselijk beschuldigd wordt van de moord op zijn vrouw.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zijn kennis over het Christendom zeer beperkt is stelt de Raad vast dat deze vaststelling geschraagd wordt door de stukken van het administratief dossier. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker vragen heeft gesteld aangaande christelijke feestdagen en de bijbel en ook concreet aangaande het bekeringsritueel zelf evenals zijn persoonlijke beleving van dit geloof. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker dergelijke elementaire vragen kan beantwoorden daar dit uiteraard een essentieel element uitmaakt van zijn asielaanvraag. De vaststelling dat verzoeker weinig kennis heeft over de religie waartoe hij zich zou bekeerd hebben is een element die afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Waar verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de levensstijl in het Christelijke geloof voor verzoeker veel aangenamer is en hij meent dat het de regels en gewoontes waren van de Islam die het hem ondraaglijk maakten, stelt de Raad dienaangaande vast dat dit geenszins kan overtuigen. Immers verzoeker was een moslim in een moslimgemeenschap en dergelijke beslissing om zich te bekeren tot het Christendom moet logischerwijze gestoeld zijn op enige overtuiging en motivering.

Daar waar verzoeker stelt dat hij heel snel bijleert met dank aan the English Convent te Brugge waar hij ondertussen klant aan huis is, is dit geen bewijs van zijn asielrelaas.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker aangaande het Christendom en zijn bekering louter volhardt in zijn uiteenzetting en in essentie geen enkel concreet element aanbrengt dat een ander licht kan werpen op de motivering van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van de bestreden beslissing blijft dan ook onverkort gehandhaafd.

Verzoeker legt een brief neer van een priester ter staving van zijn asielrelaas en deze brief heeft uiteraard een gesolliciteerd karakter en verzoeker betwist dit zelf ook niet. Dit stuk heeft geen officieel karakter en logischerwijze kan men geen objectieve bewijswaarden toekennen aan dit document en kan verzoeker dit niet aanhalen ter staving van zijn asielrelaas. Bovendien gaat verzoeker er tevens volledig

aan voorbij dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dit dient ondersteund te worden geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de bewering van verzoeker dat hij valselijk wordt beschuldigd van de moord op zijn echtgenote door zijn bekering verwijst de Raad vooreerst naar wat reeds is uiteengezet aangaande de verklaringen van verzoeker omtrent zijn bekering. Bij gebrek aan aannemelijkheid van zijn bekering is ook de zelfmoord omwille van deze bekering niet aannemelijk.

Verder dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker eveneens verklaart dat er in deze context een valse rechtszaak tegen hem is aangespannen. De vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker zeer weinig kennis heeft over deze rechtszaak wordt geschraagd door de stukken van het administratief dossier, met name het verhoorverslag. Het gegeven dat verzoeker ook hier niet tegemoet komt aan de bewijslast ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS